

Nora Roberts
Rangrejtve

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS
RANGREJTVE

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakeresőt; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 2002 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: *Cordina's Crown Jewel*

(Silhouette, Special Edition)

• *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2004)

Nyomtatásban megjelent: Vinton Kiadó, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-226-7

• *Borító:* Barczag Andrea

• *Kép:* Shutterstock

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Előhang

Hercegnő volt. Annak született, és a legaprólékosabb gonddal annak is nevelték. Magatartásában senki nem találhatott semmi kifogásolnivalót, beszéde választékos volt, viselkedése példás. Csak úgy sugárzott róla fiatalsága, magabiztossága, bája – mindezt elbűvölő alakja, ízléses öltözködése tette teljessé.

Tisztában volt vele, hogy pontosan ezt várják el Cordina uralkodócsaládjának a tagjaitól, legalábbis a nyilvánosság előtt. Márpedig a washingtoni jótékonyági gálánál nyilvánosabb eseményt el sem lehet képzelni. Eleget tett az elvárásoknak, udvariasan üdvözölte a vendégeket, akik hajlandóak voltak komoly összeget áldozni azért, hogy találkozhassanak a még megmaradt, modern uralkodócsaládok egyikének tagjaival.

Figyelte édesanyját, őfensége Gabriella de Cordina hercegnőt, amint erőlködés nélkül ellátja a háziasszony szerepét a rendezvény egymást követő eseményein. Valójában legalább olyan keményen, önmagát nem kímélve dolgozott a gálán, mint a leánya.

Pillantása édesapjára tévedt – még ma is nagyon jóképű volt, és a tartását is megirigyelhette bármelyik férfi a jelenlévők közül –, majd a bátyjára, aki a kísérője szerepét játszotta az est során, készségesen el-elvegyülve a tömegben. A tömegben, amely politikusokból, hírességekből és a felső tízezer tagjaiból állt.

Amikor elérkezett az idő, őfensége Camilla de Cordina hercegnő helyet foglalt az asztalnál az est első fogásához. Haja bonyolult kontyba volt fonva, és előnyösen kiemelte nyakának karcsú, finom ívét, amelyen fényesen ragyogó smaragd nyaklánc ékeskedett. Elegáns, fekete ruhát viselt, amelyben nagyszerűen érvényesültek karcsú, de nőies idomai. Ugyanakkor mind a varrónője, mind ő maga tisztában volt vele, ha így folytatja, előnytelenül vékonyká válhat. Étvágya egy ideje már nem volt a régi.

Vonásai nyugalmat tükröztek, tartása tökéletes volt, holott szaggató fejfájás kínozza. Hercegnő volt, de nő is egyben, akinek véges az önuralma.

Tapsolt. Mosolygott. Nevetett.

Csaknem éjfél volt már, azaz tizennyolc órája dolgozott megállás nélkül. Édesanyjának ekkor sikerült először pár szót váltania vele. Átkarolta a derekát, és a füléhez hajolt.

– Rossz színben vagy, kicsim.

Egy anya éles tekintetére volt szükség, hogy észrevegye Camilla kimerültségét a derűs felszín alatt, Gabriellának pedig tagadhatatlanul éles tekintete volt.

– Kicsit elfáradtam, ennyi az egész.

– Menj vissza a szállodába! Semmi vita – tette hozzá az édesanyja kedvesen. – Nagyon keményen dolgoztál, túlságosan is. Ragaszkodnom kellett volna hozzá, hogy pihenj pár hetet a farmon.

– Nem tehettem volna meg ennyi munka mellett.

– Túlfeszítetted a húrt. Már szóltam is Mariannek, hogy értesítse a biztonságiakat, és kísérjenek az autódhoz. Édesapád és én is távozunk egy órán belül.

Gabriella körülnézett, a fiát keresve, aki éppen egy híres amerikai énekest szórakoztatott, és viszont.

– Szeretnéd, ha Kristian veled menne?

– Nem. – Pusztán az, hogy Camilla még csak nem is vitatkozott édesanyjával, árulkodó jele volt kimerültségének. – Látszik, mennyire jól érzi magát. Egyébként is bölcsőbb egyedül, angolosan távozni.

És feltűnés nélkül, reményei szerint.

– Az amerikaiak nagyon szeretnek téged, talán túlságosan is – mosolyodott el Gabriella, majd megpusztilta leányát. – Pihend ki magad! Holnap beszélünk.

Camillának nem sikerült feltűnés nélkül távoznia. Dacára a sajtót félrevezetni szándékozó limuzinnak, a biztonságiak óvintézkedéseinek, az észrevétlen kilopózásnak az épület oldalajtaján, a média kiszimatolta a dolgot.

A hercegnő alig lépett ki az éjszakába, egy pillanat alatt elvakították a felvillanó vakuk. Hangos kiáltás vette körül, a fejében fájdalom lüktetett. Érezte, mint lendül mozgásba a sereg firkász körülötte, mint érintik meg, igyekezve felhívni magukra a figyelmet. Elborzadva figyelte, amint remegni kezd a lába, de ekkor a testőrei élő falat emeltek köré, és a limuzin felé vezették.

Nem látott semmit, és képtelen volt gondolkodni is. Minden erejét össze kellett szednie, hogy megőrizze az önuralmát, és sikerüljön átvágnia a riportereken, bár testőrök fogták közre mindkét oldalán, és siettek vele az autóhoz.

Borzalmasan meleg volt, fulladozni kezdett az emberek szoros gyűrűjében. Nyilván emiatt érezte betegnek magát. Betegnek, gyengének és ostoba módon ijedtnak is. Nem volt biztos benne, hogy bemenekült-e a limuzinba, vagy belökték, esetleg egyszerűen beleájult. Miután az ajtó becsapódott mögötte, és a kiáltás gyenge morajlássá szelídült az acél és üveg túloldalán, reszketni kezdett. Szinte vacogott a foga a hirtelen rátörő hűvös, légkondicionált levegőtől. Behunyta a szemét.

– Jól érzi magát, fenség?

Tompán, távolról hallotta egyik testőre aggódó szavait.

– Igen, köszönöm. Jól vagyok – felelte, holott egyáltalán nem érezte jól magát.

1. fejezet

Bármit mondanak is a sajtónak – márpedig valamit mondaniuk kell –, nem volt meggondolatlan döntés. Camilla de Cordina hercegnő nem meggondolatlan lány.

Kétségbeesett azonban igen.

Be kellett ismernie magának, hogy a kétségbeesése már hónapokkal korábban kezdődött, és azóta egyre fokozódott. Ezen a forró, fülledt, végtelen júniusi estén végül lázzá érett, hiába próbált minden erejével nem tudomást venni róla.

A paparazzóknak a jótékonysági gáláról való angolos távozását megghiúsító, vad támadása volt az utolsó csepp a pohárban. Hiába sikerült a biztonságiaknak megfékezniük őket, hiába sikerült bemenekülnie a limuzinjába, a fejében sikító hangot hallott:

Hagyjatok levegőt venni! Az ég szerelmére, ne fojtogassatok már!

Most, két óra elteltével még mindig izgatottság, düh, idegesség és csalódottság kavargott benne, miközben fel-alá járkált fényűző lakosztályában, magasan Washington város fényei felett.

Alig háromóránnyira volt dél felé a farm, ahol a gyermekkora felét töltötte, több ezer mérföldnyire kelet felé, az óceán túloldalán pedig az apró kis ország, ahol a másik felét. Élete e két világban, e két világ között zajlott. Bár mindkettőt egyformán szerette, kételkedett, megtalálja-e a helyét bármelyikben valaha is.

Mert ideje volt, nagyon is ideje, hogy így tegyen végre.

Ahhoz, hogy ez sikerüljön, előbb önmagát kell megtalálnia, de hogyan is tehetné, amikor mindig van mellette valaki? Ami ennél is rosszabb volt, hogy kezdte úgy érezni, állandóan követik. Talán, ha nem ő lenne a legidősebb Cordina három új hercegnője közül – és a legmegközelíthetőbb, részben amerikai édesapja, részben az Államokban töltött idő miatt –, másként lenne.

Jelen pillanatban úgy érezte, a politika, a protokoll és a sajtó csapdájába esett. Elvárások, kötelezettségek, találkozók, felkérések sűrű egymásutánban követték egymást. Ő látta el a Fogyatékos Gyermekekért Alapítvány társelnöki posztját is édesanyja mellett.

Tudta, hogy a kötelezettségei fontosak, nem bújhat ki alóluk – csak abban nem volt biztos, valóban ekkora árat kell-e fizetnie értük.

Hetekig szervezték ezt a gálát, de a munkája gyümölcse felett érzett örömét megkeserítette kimerültsége. Ismét felvillant előtte, mint rajzolták körül a riporterek. Az a rengeteg fényképezőgép, az a rengeteg arc...

Isten bocsássa meg a gondolatot, de még a családja is túlságosan szoros gyűrűt vont köré az elmúlt időszakban! Szerette őket természetesen, ezért úgy érezte, még a személyi titkárának sem beszélhet az érzéseiről, mert az hálátlanság, hűtlenség, egyszóval lehetetlen lenne. Csakhogy a titkára egyben a legrégebb és legkedvesebb barátnője volt.

– Elegendem van abból, hogy állandóan a saját képem bámul vissza rám az újságok címlapjáról, és hogy a kitalált viszonyaimról olvasok bennük! Marian, belefáradtam, hogy mindig mások mondják meg, ki és mi vagyok!

– Az uralkodócsaládokról szóló pletykák, valamint a szépség és a szex az, ami eladhatóvá tesz egy újságot. Amikor egyszerre van jelen mind a három, nem lehet elég gyorsan nyomdába küldeni az anyagot.

Marian Breen gyakorlatias nő volt, ami érződött a hangján is. Miután gyermekkora óta ismerte Camillát, hangszíne inkább derűs volt, mint tisztelettudó.

– Tudom, a mai este borzalmas lehetett, nem csodálom, hogy kiborultál. Amint megtudjuk, ki szivárogtatta ki a távozási útvonaladat...

– Késő bánat. Most már teljesen lényegtelen, ki volt az.

– Olyanok voltak, mint egy hiénafalka – morogta Marian. – Hiába, Cordina egyik hercegnője vagy, és az emberek többségének a kedvenc gyerekkori tündérmeséiket juttatod eszébe.

Az amerikaiaknak különösképpen. Édesanyádra ütöttél, azaz gyönyörű vagy, úgy vonzod a férfiakat, mint a leértékelések a nőket egy nagyáruház ruhaosztályán. Ebből él a sajtó, nem csoda, ha az agresszívabb firkászok azonnal lecsapnak rád.

– A származásomat a születésemnek köszönhetem, mint ahogyan a külsőmet is. Ami pedig a férfiakat illeti... – Camilla az egész férfiúi nemet elintézte egyetlen nemes, de annál lekicsinylőbb legyintéssel. – Egyik sem hozzám vonzódik, csak a csomagoláshoz, azaz ugyanahhoz, ami eladja ezeket az ostoba magazinokat.

– A huszonkettes csapdája.

Miután Camilla amúgy is feltartotta a munkájában, Marian ráérősen eszegetni kezdte a szőlőt a szépen összeállított gyümölcsöstáliból, amelyet a szállodavezetés küldött fel nekik. A felszínen nyugodtnak tűnt, de belül aggódott. Barátnője túlságosan sápadt volt, és szemmel láthatóan sokat fogyott.

A baj nem olyan nagy, hogy néhány csendes nap rendbe ne hozhatná Virginiában, bizonygatta magának. A farm legalább olyan biztonságos, mint a palota Cordinában. Camilla édesapja gondoskodott róla, hogy az legyen.

– Tudom, borzalmas lehet, hogy minden nyilvános fellépésedet testőrök és paparazzók kísérik – folytatta. – Mégis mit akarsz tenni? Elszöksz otthonról?

– Igen.

Marian halk kuncogás kíséretében leszakított egy újabb szőlőszemet, amikor azonban észrevette az acélos csillogást Camilla aranybarna szemében, az szétfröccsent az ujjai között.

– Félek, túl sok pezsgőt ittál.

– Összesen egy pohárral – felelte a hercegnő nyugodtan. – De még azt sem teljesen.

– Úgy nézel ki, mintha egy üveggel ittál volna. Tudod mit? Én most jó kislány módjára visszamegyek a szobámba, és hagyom, hogy kialudd magadból ezt a butaságot.

– Már hetek óta ez jár a fejemben. – Tulajdonképpen teljesen tudatosan játszadozott a gondolattal, ismerte el magában Camilla. Álmodozott. Ma este végre megvalósítja az álmát. – Szükségem van a segítségedre, Marian.

– *Non, non, c'est impossible. C'est completement fou!*

Marian ritkán váltott franciára – ízig-vérig amerikai volt. Szülei tízéves korában telepedtek le Cordinában, és szinte azonnal barátságot kötött Camillával. Időközben alacsony, mézbarna hajú nővé érett, de most még mindig zaklatottan az este történektől, egyre inkább pánikba esve, fogadott országa nyelvén válaszolt. Meleg, bársonyos kék szeme elkerekedett a megdöbbenéstől. Ismerte már a hercegnőnek ezt az arckifejezését, és tartott tőle.

– Se nem lehetetlen, se nem örültség – felelte Camilla könnyedén. – Nagyon is lehetséges, és nagyon bölcs döntés. Szükségem van egy kis időre, pár hétre. Meg is adom magamnak. Camilla MacGee leszek, nem Camilla de Cordina. Egyfolytában viselnem kellett a címemet, mióta nagyapa... – Elhallgatott. Még mindig nagyon fáj az emlék. Lassan négy éve már, hogy Armand herceg elhunyt, de magában még mindig gyászolta. – Ő volt az ország szíve – folytatta, miután valamelyest sikerült összeszednie magát. – Bár nagyrészt minden fontos hivatalát átadta már a legidősebb fiának, Alex bácsinak, továbbra is ő uralkodott. A halála óta több feladat hárult a családra, jobban össze kellett tartanunk. Nem is volt ezellen semmi kifogásom. Boldogan magamra vállaltam édesanyám hivatalos teendőinek egy részét.

– Hát akkor? – foglalt helyet Marian a kanapé karfáján lemondóan.

– El kell menekülnöm a vadászat elől, ezt egyre biztosabban érzem – felelte a hercegnő, és a szívére szorította a kezét. – Mert vadásznak rám. Nem léphetek ki az utcára anélkül, hogy ne lennének fotósok a sarkamban. Kezdem elveszíteni önmagamat. Odáig jutottam, hogy már fogalmam sincs, ki vagyok.

– Pihened kell. Menj szabadságra!

– Ennél többre van szükségem. Súlyosabb a helyzet, mint gondolnád, Marian. Az a baj, hogy nem tudom, mit akarok, mármint a magam számára. Saját magamnak. Bezzeg Adrienne! – tette hozzá élénken, és a hűgára gondolt. – Huszonegy évesen férjhez ment. Már hatéves korában

kiszemelte magának Phillipe-et, és ennyi volt. Pontosan tudta, mit akar: feleségül menni hozzá, és felnevelni az édes kisbabáit Cordinában. A fiútestvéreim olyanok, mint apa egy-egy oldala. Az egyik a farmer, a másik a biztonsági szakértő. Én vagyok az egyetlen, akinek fogalma sincs, merre tovább. Semmihez nincs tehetségem.

– Ez nem igaz! Kitűnő tanuló voltál. Az agyad olyan, mint egy számítógép, különösen, ha valami felkelti az érdeklődésedet. Gyönyörű vagy, kiváló háziasszony, és fáradhatatlanul dolgozol olyan ügyekért, amelyeket arra érdemesnek találsz.

– Kötelességek – mormolta Camilla. – Jó vagyok bennük, való igaz. És a szórakozás? Tudok zongorázni, énekelni is egy kicsit. Festeni is valamelyest, meg vívni is. De hol marad a szenvedély? – Keresztbe fonta a karját a melle előtt. – Meg fogom találni, vagy ha nem, hát eltöltöttem pár hetet testőrök, protokoll és az átkozott sajtó nélkül, miközben megpróbáltam megtalálni. Ha nem sikerül megszabadulnom a riporterektől – folytatta halkán –, félek, nagyon félek, hogy idegösszeroppanást kapok.

– Beszélj a szüleiddel, Cam! Meg fognak érteni.

– Anya megértene. Ami apát illeti, kétségeim vannak. Adrienne már három éve férjhez ment, de apa még mindig nem tudta túltenni magát azon, hogy elveszítette a kislányát. Anya... anya éppen annyi idős volt, mint én most, amikor az oltár elé lépett. Még valaki, aki tudta, mit akar. Igaz, korábban... – Megrázta a fejét, és elkezdett újra fel-alá járkálni. – Elrabolták, később pedig több merényletet is megkíséreltek a családom ellen. Ezek az események ma már csak fejezetek a történelemkönyvekben, de a családom számára nagyon is valóságosak és elevenek még most is. Nem hibáztatom a szüleimet, amiért ennyire óvják a gyerekeiket, én is ezt tenném. De már nem vagyok gyerek, szükségem van... valamire, ami csak az enyém!

– Akkor menj szabadságra!

– Kevés. Kalandra vágyom. – Marianhöz lépett, és megragadta a kezét. – Béreltél autót, ugye?

– Igen, kénytelen volta... ó! Camilla...

– Add ide a kulcsokat! Csak egy telefonodba kerül az irodánál, és meghosszabbítják a bérleti időt.

– Nem kocsikázhatsz ki Washingtonból csak úgy!

– Nagyon jól vezetek.

– Gondolkodj! Mihelyt a családom észreveszi, hogy eltűntél, beleőrülnek. A sajtóról nem is beszélve.

– Soha nem hagynám, hogy a családom aggódjon értem. Reggel az első dolgom az lesz, hogy felhívom a szüleimet. A sajtónak azt mondjuk majd, hogy szabadságra mentem, de hogy hová, azt nem szándékozunk nyilvánosságra hozni. Te szépen kiszivárogtatod, hogy Európába, így senki nem fog Amerikában keresni.

– Ezt az egész örültséget éppen azért vették a fejedbe, mert minden magazin címlapjáról a saját arcod mosolygott vissza rád – mutatott rá Marian, majd fel is vett egyet a kávézóasztalról. – Te vagy az egyik legismertebb arc a világon, Cam. Nem tudsz csak úgy elvegyülni.

– Dehogynem. – Bár a hercegnő tudta, mekkora ostobaságra készül, az öltözőasztalához lépett. A gyomra görcsbe rándult egy pillanatra, de végül kihúzta az egyik fiókot, és elővett egy ollót. – Camilla hercegnő – kezdte, majd megrázta derékig érő, sötétvörös haját, és sóhajtott – egészen új külsővel lép a világ elé.

Horror – oly félelmetes, hogy akár lehetetlenül nevetségesnek is tűnhetett volna, ha Camilla nem hallja a saját hangját kívülről, és nem látja Marian elhúlt arcát.

– Ezt nem gondold komolyan! Camilla, nem... nem vágthatod le a hajadat csak úgy! A gyönyörű hajad...

– Igazad van – bólintott a hercegnő, majd a barátnője felé nyújtotta az ollót. – Te fogod levágni.

– Én? Szó sem lehet róla! – fonta össze a kezét Marian a háta mögött azonnal. – Szépen leülünk, megiszunk egy pohár bort, és megvárjuk, amíg elfelejted ezt a butaságot. Holnapra jobban érzed magad, meglátod.

Camilla is ettől félt. Félt, hogy az elszántsága elillan, és minden folytatódik ugyanúgy, ahogyan

eddig. Eleget tesz a kötelezettségeinek, elvégzi a feladatait, újra a nyilvánosság elé áll, belesüpped élete tagadhatatlan kényelmébe, és folytatódik az elviselhetetlen menekülés a média elől.

Ha nem tesz valamit, bármit, most azonnal, vajon fog-e valaha lépni? Vagy úgy lesz, ahogyan a média egyre pimaszabbul jósolja, feleségül megy az egyik pozícióban, rangban és vagyonban hozzá illő előkelőséghez, és folytat mindent ugyanúgy?

Összeszorította az ajkát, és olyan büszkén szegte fel a fejét, hogy barátnőjének elakadt a lélegzete. Megragadta egyik hosszú hajtincsét, és levágta.

– Ó, istenem! – nyöszörögte Marian, majd elgyengült térddel az egyik székbe roskadt. – Ó, Camilla!

– Ez csak haj – felelte a hercegnő, de a keze remegett kissé. Gyönyörű fürtjei annyira a megjelenése, az élete részévé váltak, hogy a nyisszantás kicsit olyan volt, mintha a kezét vágta volna le. Vetett egy pillantást a hosszú, aranyló fénnel ragyogó vörös tincsre, majd hagyta, hogy a padlóra hulljon. – Bemegyek a fürdőszobába, és ott fejezem be. Hátul elkelné némi segítség.

Marian végül beadta a derekát, ahogy az egy jó barátnőhöz illik. Mire végeztek, a fürdőszoba padlóját mindenütt hajtincsek borították, és Camillának teljesen meg kellett változtatnia a saját magáról alkotott képét. Egy nyisszantás itt, egy amott... Egy pohár bor az elszántság fenntartására... Még egy korty, hogy elviseljék a látványt... Az eredmény: rövid, fiús haj hosszú, tépelt hatású frufruval, az előbbi kiegyensúlyozandó.

– Szörnyen... nos, más – bökte ki végül a hercegnő.

– Mindjárt elbőgöm magam.

– Nem, nem bőgöd el magad.

Mint ahogyan én sem, fogadkozott Camilla magában.

– Át kell öltöznöm, és össze kell szednem ezt-azt. Már így is késésben vagyok.

Becsomagolta mindazt, amit lényegesnek ítélt. Meglepetten, egyben némiképp szégyenkezve vette tudomásul, hogy dugig megtelt egy bőrönd és egy hatalmas bevásárlótáska. Farmert, csizmát és pulóvert húzott, meg egy hosszú, fekete kabátot.

Eszébe jutott, nem kellene-e napszemüveget meg kalapot is vennie, de rájött, hogy e kettőtől pontosan úgy nézne ki, mint aki álcázni igyekszik magát, és éppen emiatt nem sikerülne észrevétlenné maradnia.

– Hogy nézek ki? – kérdezte követelően.

– Mintha nem is te lennél – sóhajtott Marian, majd megrázta a fejét, és lassan, kétszer is körbejárta a hercegnőt.

A rövid haj drámai változást eredményezett a külsejében, de egyben érdekessé is tette, Marian legnagyobb megdöbbenésére. Aranybarna szeme jobban érvényesült, és mintha sebezhetőbbé vált volna. A frufru eltakarta királynői homlokát, és fiatalosabb külsőt kölcsönzött neki. Smink nélkül is rózsás arca talán valamivel sápadtabb volt a kelleténél. Magas arccsontja kiállt kissé, az ajka teltebbnek tűnt. Korábbi hűvös, tartózkodó és elegáns megjelenése fiatalossá, gondtalanná és némiképp vakmerővé vált.

– Mintha egyáltalán nem is te lennél – dünnyögte Marian újra. – Én ugyan felismernélek, de nekem is kellene egy-két perc.

– Pompás – bólintott a hercegnő, majd vetett egy pillantást az órájára. – Ha most azonnal elindulok, reggelre már bottal üthetik a nyomomat.

– Camilla, hová akarsz menni?

– Bárhová – felelte a hercegnő, majd megragadta barátnője vállát, és megpuszilta az arcát jobbról-balról. – Ne aggódj értem! Kapcsolatban maradunk, ígérem. Még egy hercegnőnek is joga van a kalandokhoz – tette hozzá, miközben szép ajka mosolyra húzódott. – Talán egy hercegnőnek van joga hozzá leginkább. Ígérd meg, hogy holnap reggel nyolc előtt senkinek nem szólsz a dolgról, és azután is csak a családomnak!

– Egyáltalán nem tetszik, amire készülsz, de... megígérem.

– Köszönöm.

Camilla felemelte a bevásárlótáskát, majd a bőröndhöz sétált.

– Várj! Nem szabad így járnod.

A lány meglepetten Marian felé fordult.

– Hogyan?

– Mint egy hercegnő. Légy egy kicsit lazább! Ringasd a csípődet! Nem is tudom, Cam... Sétálj úgy, mint egy lány! Ne lebegj!

– Ó! – A hercegnő letette a bevásárlótáskát, és gyakorolni kezdett. – Valahogy így?

– Egy fokkal jobb. – Marian az ajkához érintette a mutatóujját. – Megvan! Az a legfontosabb, hogy tüntesd el azt az acélrudat a gerincoszlopodból...

Camilla próbált lazább, könnyedebb testtartást felvenni.

– Majd még gyakorlom – ígérte –, de most mennem kell. Reggel telefonálok.

A hercegnő a hálószoba ajtaja felé indult, és Marian utánasietett.

– Légy óvatos! Ne állj szóba idegenekkel, és mindig zárd be a kocsiját! Ööö... Nálad van a pénzed és a mobiltelefonod? Eltetted a...

– Ne aggódj, minden rendben lesz! – Camilla megfordult az ajtóban, és megjutalmazta barátnőjét egy ragyogó mosollyal. – Nálam van minden, amire szükségem van.

Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Marian tördelni kezdte a kezét.

– Ó, anyám! *Bonne chance, m'amie.*

Tíz nappal később Camilla együtt énekelt a rádióval. Imádta az amerikai zenét. Imádott vezetni. Imádta, hogy azt teheti, amit akar, és oda mehet, ahová csak akar. Nem mintha élete nagy kalandja zökkenőmentesen indult volna. Tudta, hogy a szülei nagyon aggódnak érte. Különösen az édesapja.

Rendőri múltja nyilván eszébe juttatta az összes lehetséges tragédiát és csapdát, ami egy magányosan utazó fiatal lányra leselkedhet. Aki ráadásul a saját leánya is egyben. Ragaszkodott hozzá, hogy mindennap felhívja, Camilla azonban nem engedett a heti egy telefonból. Édesanyja, mint mindig, most is a békebíró szerepét játszotta. Sikerült közös megegyezést kialakítani a háromnaponkénti hívás javaslatával.

A hercegnő nagyon szerette a szüleit. Szerette őket azért, amit neki jelentettek, azért is, amit egymás számára, és azért is, amit a világ számára. Mégis túl sok mindennek meg kellett felelnie mellettük. Márpedig, s ebben biztos volt, ő nem akart megfelelni többé senki és semmi másnak, csak önmagának, még ha ezzel visszatetszést fog is kiváltani a családjában.

A többi zökkenő nem ennyire érzelmi, mint inkább gyakorlati jellegű volt. Már az első alkalommal, amikor bejelentkezett egy szállodába – micsoda élmény volt ez önmagában! –, megértette, hogy nem kockáztathatja a hitelkártyája használatát. Ha a recepciónak csak egy kis sütnivalója is van, azonnal feltűnne neki a neve, és már telefonálna is a sajtó helyi képviselőinek. Ezt követően, ahogyan Dorian testvére mondaná, úgy lebukna, mint kacska a sneciért. Bankból sem vehetett ki pénzt, ugyanezen okból.

Nem volt mit tennie, készpénzzel fizetett mindenhol, aminek következtében a zöld hasú bankói rohamosan fogyatkozni kezdtek. Büszkesége, makacssága és saját előrelátásának hiánya felett érzett bosszúsága azonban megakadályozta, hogy a szüleitől kérjen pénzt kalandos útja folytatásához.

Legalább az egyik célját teljesíti – néhány becses hét, teljes függetlenségben.

Eltűnődött, ne tegye-e zálogba valamijét. Csupán a karórája több ezer dollárt ér. Ennyi bőségesen elég lenne a kalandja legvégéig. Talán így is tesz a következő megállója alkalmával.

Jelen pillanatban azonban teljesen belefeledkezett a vezetés élvezetébe. Északnyugati irányban távolodott Washingtontól, és boldogan fedezte fel Nyugat-Virginia és Pennsylvania egy-egy részét.

Gyorséttermekben evett, és országút melletti motelok kényelmetlen ágyaiban aludt. Kis- és nagyvárosok utcáin sétált, durván lökdöste a tömeg őt is, mint mindenki mást. Egyszer egy italbolt eladója úgy tett, mintha észre sem venné, majd amikor szóvá tette a dolgot, durván ráförmedt.

Egyszóval csodálatos volt.

Senki, az égvilágon senki nem fényképezte le.

Amikor New York állam legészakibb részén egy parkba keveredett, látott két idős férfit, amint sakkoznak. Leállt figyelni a játékot, és azon vette észre magát, hogy teljesen belefeledkezik a világpolitikát taglaló beszélgetésükbe. Egyszerre volt lenyűgöző és élvezetes.

Nagyon tetszett neki, amint kitör a nyár New York államban. Annyira más volt, mint két otthonában, Cordinában és Virginiában. Annyira... felszabadító volt egyszerűen sodródni az árral olyan helyeken, ahol senki nem ismeri fel, ahol senki nem vár el tőle semmit, ahol senki nem fogja be egy fényképezőgép keresőjébe.

Azon kapta magát, hogy olyasmi történik vele, ami eddig csak a családjá vagy legbensőségesebb barátai társaságában történt: ellazult. Minden éjjel, saját elhatározásból, naplót vezetett az aznap történeteiről és a megfigyeléseiről.

Ezeket írta legutóbb:

Nagyon elfáradtam, de kellemesen érzem magam. Holnap Vermontba megyek. Ott döntenem kell, folytatom-e az utamat kelet felé a tengerparthoz, vagy visszafordulok. Amerika hatalmas. Soha egyetlen könyv, földrajzóra, egyetlen családi vagy hivatalos út nem mutatta meg nekem az ország igazi nagyságát, változatosságát, hihetetlen szépségét, mind magát a tájét, mind az embereket.

Félig én magam is amerikai vagyok, amire mindig is büszke voltam. Különös módon azonban minél több időt töltök itt egyedül, annál inkább idegennek érzem magam. Most már látom, mennyire elhanyagoltam örökségemnek, véremnek ezt a felét, de ez többé nem fordul elő.

Egy kis motelban szálltam meg az országút mentén, az Adirondack-hegységben, amely csodálatos. Sajnos, a szobámról nem mondható el ugyanez. Tiszta, de nagyon kényelmetlen. Mindössze egy negyeddolláros nagyságú szappannal és két csiszolópapír durvaságú törülközővel igyekeztek kellemesebbé tenni, sikertelenül. Mindenesetre van egy üdítőautomata az ajtóm mellett, ami még jól jöhet.

Szívesen innék egy pohár jó bort, de a költségvetésem jelen pillanatban nem teszi lehetővé ezt a fényűzést.

Hazatelefonáltam ma este. Anya és apa a farmon van Virginiában, akárcsak Kristian és Dorian. Hiányoznak nekem, és hiányzik mindaz a derű és biztonság is, amit ők jelentenek számomra. Ugyanakkor boldog vagyok, hogy végre megtudhatom, ki vagyok valójában, és végre egyedül lehetek egy kicsit.

Úgy érzem, egészen önálló vagyok, és sokkal bátrabb, mint gondoltam. Jó szemem van a részletekhez, kiváló a tájékozódási képességem, és meglepően jól viselem a magam társaságát. Fogalmam sincsen, mit jelent mindez életem nagy, számomra egyelőre átláthatatlan összképében, de ettől még örömmel tölt el, hogy felfedeztem ezeket a tulajdonságaimat.

Ha időközben esetleg lejárna a hercegnők kora, még mindig elmehetek idegenvezetőnek...

Vermont azonnal levette a lábáról. Elgyönyörködött a magas, zöldellő hegyekben, a rengeteg tóban, a kanyargó folyókban. Ahelyett, hogy továbbindult volna Maine felé, vagy nyugatra fordult volna, beautózta az államot. Letért az országútról, és kocsikázott a rendezett, takaros kisvárosokban, erdőkben, farmok mentén.

Eszébe sem jutott, hogy el kellene adnia az óráját, és a motel keresését is elhalasztotta. Nyitott ablakkal utazott, hogy beengedje a meleg nyári levegőt, hallgatta a rádiót, és közben az ölébe tett papírzacskóból sült krumplit majszolt. Az sem zavarta, hogy beborult, a felhők különös megvilágítást kölcsönöztek az utat szegélyező, magas fáknak, és a beáramló levegő is megtelt elektromossággal. Nem bánta, amikor az esőcseppek kopogni kezdtek a szélvédőn, bár választania kellett, vagy felhúzza az ablakokat, vagy bőrig ázik. Mire villámlani kezdett, már rettenetesen élvezte az előadást.

Egy idő után azonban szakadni kezdett, süvített a szél, és elvakították a villámok. Úgy döntött, ideje visszatérnie az országútra, és menedéket keresnie.

Tíz perccel később már átkozta magát a felelőtlenségéért – erősen meresztenie kellett a szemét, hogy lássa az utat a sűrű esőfüggönyön keresztül, amellyel az ablaktörők már nemigen tudták

felvenni a harcot.

Csak magát okolhatja, gondolta komoran. Ráadásul a vihar gócpontja felé tartott, nem pedig távolodott tőle. Félt, hogy a sötétben, a szakadó esőben eltévesztette a feljárót, vagy el fogja téveszteni. Nem látott mást, csak az aszfalt sötét csillogását, amelyet a saját fényszórói világítottak meg, valamint a fák sűrű sorfalát mindkét oldalon.

Mennydörgött, a szél többször oldalba lökte az autót. Eszébe jutott, hogy félreáll, és megvárja, amíg az elemek kidühögik magukat, makacssága azonban, amely miatt a fiútestvérei előszeretettel ugratták, arra ösztökelte, hogy továbbhajtson. Már csak pár mérföld, mondta magában. Rákanyarodik az országútra, talál egy motelt, és máris száraz, biztonságos helyről nézheti a vihart.

Hirtelen valami kiszaladt a fák közül, és a kocsni elé ugrott. Fél másodperc elég volt, hogy felfigyeljen az őz szemének csillogására a fényszórók sugarában, újabb fél másodperc, hogy elrántsa a kormányt. Az autó kifarolt, tett egy teljes kört a csúszós aszfalton, végül – látványos zökkenés és az összeroppanó fém recsegésének kíséretében – orral az árokba borult.

Az elkövetkező pár percben csak az erőteljesen kopogó esőcseppeket és saját ziháló légzését hallotta, míg végül egy hatalmas mennydörgés kizökkentette sokkos állapotból. Lassan vett egy mély lélegzetet, majd ugyanilyen lassan kifújta. Általában három ilyen lélegzet segített visszanyernie a nyugalomát, de ezúttal a harmadik káromkodásban végződött. Rácsapott a kormányra, a fogát csikorgatta, majd hátramenetbe kapcsolt.

Amikor rálépett a gázra, kipörögtek a kerekek, és még mélyebbre ásták magukat a sárban. Előremenetbe kapcsolt, megint hátra, megint előre, megint hátra. Ha sikerült nyernie egy centimétert, kisvártatva veszített kettőt. Végül feladta, majd kiszállt a szakadó esőbe, hogy felmérje a helyzetet.

Az autón nem látott különösebb kárt, az összetört lökhárítót leszámítva, igaz, sötét volt. Sőt még sötétebb, miután az egyik fényszórója bezúzódott. Nem elég, hogy az autó félig az úton, félig az árokban volt, még az első kerekei is mélyen a sárba süppedtek.

Egy idő után, amikor az eső már teljesen átáztatta a blúzát, reszketni kezdett, és visszamászott az autóba. Elővette a mobiltelefonját. Tudta, ki kell hívnia az autómentőt, de fogalma sem volt, hogyan lásson hozzá. Remélte, hogy a telefonközpontos segít majd.

Bekapcsolta a telefont, és döbbenet bámult a kijelzőre. Abszolút nullán volt a térerő.

Pompás! – gondolta keserűen. Pompásabb nem is lehetne. Itt kocsikázik az isten háta mögött, csak mert olyan szépek a fák, dudorászva megvárja, amíg kitör egy átkozott nyári vihar, végül beleszalad az árokba egy riadt őz miatt az egyetlen helyen a világon, ahol semmi, de semmi térerő nincsen...

Úgy tűnt, kalandja folytatása abból áll, hogy csuromvizesen az autójában kell töltenie az éjszakát.

Tíz perc elteltével annyira kellemetlenül érezte magát, hogy ismét kiszállt az esőbe, majd felnyitotta a csomagtartót a bőröndjéért. A kaland következő epizódja tehát: átöltözni száraz ruhába egy út mentén rekedt autóban.

Amint hozzálátott, hogy kirángassa a bőröndöt, észrevette egy fényszóró halvány sugarát az esőfüggönyön keresztül. Habozás nélkül visszasietett a vezetőüléshez, benyúlt az autóba, és háromszor rátenyerelt a dudára. Megcsúszott, kis híján arccal előre az árok sárába zuhant, végül sikerült visszaküzdenie magát az útra, ahol kétségbeesetten integetni kezdett.

Egyetlen fehér furgon sem nyújtott még soha ilyen csodálatos látványt, mint ez az ütött-kopott járgány, amint zörögve odagurult, majd megállt mellette. Egyetlen csillogó páncélos lovag sem tűnt olyan hősiesnek a történelemben, mint ez a sötét alak, aki letekerte maga mellett az ablakot, és nagy szemeket meresztve rábámult.

Olyan sötét volt, és annyira zuhogott, hogy Camilla még a férfi szeme színét sem tudta megállapítani, nemhogy az életkorát megbecsülni. Csupán arcának elmosódott körvonalát és kócos haját látta, miközben odaszaladt hozzá.

– Adódott egy kis nehézségem – kezdte.

– Ne mondja!

A hercegnő csak ekkor látta, milyen színű a szeme – palackzöld volt, és nyilvánvaló bosszúság tükröződött benne a sötét szemöldöke alatt, amelyet mogorván összehúzott. Úgy nézett rá, mintha ő csak valami újabb kellemetlenség lenne. Camilla bosszankodott, de nem tett semmilyen megjegyzést.

– Egy ilyen viharban a padkára kellett volna húzódnia! – kiabálta túl a férfi a szelet. – Nem le a padkáról!

– Borzasztóan nagyra értékelem a tanácsát – jegyezte meg Camilla fagyos, hátborzongatóan udvarias hangon.

Született tehetsége volt ehhez, ami miatt a fiútestvérei hamar ráragasztották a „dermesztő hercegnő” nevet.

A férfi pillantása az arcára tévedt, és mintha derű csillant volna benne. Vagy harag.

– Mindazonáltal még ennél is jobban örülnék, ha segítene visszahúzni a kocsimat az útra.

– Sejtettem – bólintott a férfi. Hangja mély volt, rekedt és egy kissé fáradt. – Sajnos a szupermenőtökemet otthon hagytam, így attól tartok, nincsen szerencséje.

Camilla szúrós pillantást vetett rá. A férfinak erős, határozott vonásai voltak, most már tisztán látta. Markáns arccsont, két-három napos borosta. A szája is szigorú vonalú, mint egy professzoré, gondolta. Az a fajta, aki pillanatokon belül kioktatja az embert.

A lánynak mindenhez volt hangulata, csak ehhez nem. Leküzdte magában a késztetést, hogy összerázkódjon a hidegtől, és igyekezett megőrizni a méltóságát.

– Kell lennie valami megoldásnak.

– Van is – sóhajtott a férfi. Hallhatóan nem dobta fel túlságosan, bármi volt is az. – Szálljon be! Hazajön velem, és kihívjuk az autómentőt.

Szálljon be? Vele?

Ne állj szóba idegenekkel! – visszhangzott Marian intése a fülében. Természetesen már vagy tucatszor figyelmen kívül hagyta a tanácsot az elmúlt másfél hétben. De beszállni egy férfi autójába éjjel egy elhagyatott úton...

Akárhogyan is, ha a fickó ártani akarna neki, nem kellene megkérnie, hogy szálljon be az autójába. Elég lenne kiszállnia, és nemes egyszerűséggel fejbe kólinthatná.

Választhatott, hogy az éjjel hátralévő óráit a szerencsétlenül járt autójában tölti, vagy megbízik a férfiban, száraz helyre kerül, és esetleg még forró kávét is kap...

Bólintott.

– A kocsiiban vannak a csomagjaim – jegyezte meg.

– Remek. Hozhatja őket.

Camilla csak pislogott a válasz hallatán. Ezt követően, miután a férfi továbbra is mogorván, összevont szemöldökkel méregette, összeszorította a száját, és elindult a kocsija felé.

Méghogy fényes páncélú lovag! – füstölgött magában, miközben átcaplatott az úttesten a csomagjaiért. Bunkó, szánelmas, modortalan bugris!

Mindegy. Ha van telefonja és kávéfőzője, még ezt is elnézi neki.

Átcipelte a bőröndöt és a táskát, betette őket a furgon hátuljába, majd bemászott a férfi mellé. Ekkor vette csak észre, hogy annak jobb karja szorosan fel van kötve gézzel. Nyomban büntudat hasított belé.

Így már értette, miért nem tudott segíteni neki, hogy kihúzza az autót, vagy áthozza a csomagjait. Azért viselkedett udvariatlanul, mert fájdalmai vannak. Hogy kárpótolja a férfit barátságosnak nem nevezhető gondolataiért, megjutalmazta egy ragyogó mosollyal.

– Köszönöm szépen, hogy segít nekem. Már attól féltem, az autóban kell töltenem az éjszakát csuromvizesen.

– Nem lenne csuromvizes, ha az autóban maradt volna.

A hercegnő szeretett volna valami csípős válasszal visszavágni, de végül lenyelte a mondandóját. A diplomácia, még ha ez az alak nem érdemelte is meg, a vérében volt.

– Igaz. Ettől még nagyra értékelem, hogy megállt, Mr. ...

– Caine. Delaney Caine.

– Mr. Caine.

Camilla megborzolta vizes haját, miközben a férfi elindult a viharban.

– Az én nevem Camilla – mutatkozott be, majd habozni kezdett. Már majdnem azt mondta, Camilla MacGee. Úgy tűnt, a kalandja jobban megviselte, mint gondolta. – Camilla Breen – fejezte be, Marian vezetéknevét használva a sajátja helyett. – Hogyan sérült meg a karja?

– Nézze, nyugodtan mellőzhetjük az udvariaskodást – javasolta Caine. Fél kézzel kell vezetnie a tomboló viharban, erre a mellette ülő nő csevegni akar. Elképesztő! – Jó lenne kijutni a viharból, és minél hamarabb elvontatni az autóját, hogy folytathassa az útját, akárhová tart is.

Maradjunk az otromba bugrisnál! – gondolta Camilla.

– Rendben – bólintott, majd elfordult, és kibámult az ablakon.

Egy előnye azért van a dolognak, állapította meg egy idő után. A férfi nem vetett rá két pillantásnál többet – az első is nehezebbre esett. Nem kell tehát attól tartania, hogy rájön, a bajba került lány nem más, mint egy hercegnő.

2. fejezet

Caine nagyon is megnézte magának.

Lehet, hogy sötét volt, a lány csuromvizes és kissé harapós, de éppen az a fajta szépség volt, aki bejön neki.

Egy magas, karcsú, bőrig ázott lányt látott blúzban és farmerban, amelyek hozzátapadtak finom, nőies alakjához. Megfigyelte világos bőré, ovális arcát, aranybarna szemét, széles, érzéki ajkát. Mindezt sötétvörösben lángoló, esőtől csillogó, összetapadt haja koronázta meg. Hanghordozása egyszerre emlékeztette Dél-Amerikára és Franciaországra. Művelt, kifinomult keverék volt, a felső tízezerre utalt.

Nem kerülte el a férfi figyelmét a pillanatnyi habozás sem, amikor a nevét mondta. Biztos volt benne, hogy álnevet használt. Más kérdés, hogy ez cseppet sem érdekelte, valójában semmi, ami a lánnyal kapcsolatos. Jelen pillanatban nem jelentett többet számára egy kis kellemetlenségnél. Haza szeretett volna jutni, hogy egyedül lehessen, és magába tömhesse a gyógyszereit a vállának és bordáinak lüktető fájdalma ellen, amelyet az eső és a páratartalom ráadásul kegyetlenül felfokozott.

Dolgoznia kell, az ördögbe is, és a lánnyal való foglalatосkodás minden valószínűség szerint elrabol egy bő órát az idejéből. Mindezek tetejébe még csevegni is akar vele. Miért van az, hogy az emberek képtelenek csendben maradni, és állandóan hangokat kell hallaniuk? Lehetőleg a sajátjukat.

Az egyetlen előnye annak, hogy ott kellett hagynia az ásatást Floridában, és haza kellett jönnie a lábadozás idejére, az volt, hogy végre egy keveset egyedül lehetett. Itt egy amatőr sem ütötte bele az orrát olyasmibe, amibe nem kellett volna, egy diák sem zaklatta kérdésekkel, és a sajtó sem rágta a fülét interjúért.

A hátránya azonban az volt, hogy fél kézzel kellett elvégeznie a rengeteg papírmunkát, a katalógizálást meg az égvilágon mindent.

Azért boldogul. Nagyjából.

Csak egy óra, emlékeztette magát. Mégsem hagyhatta ott a lányt az út szélén a szakadó esőben. Igaz, ami igaz, fontolóra vette a lehetőséget, de csak egy pillanat erejéig. Legfeljebb egy percig.

Miközben így füstölgött magában, nem vette észre, hogy Camilla reszketni kezd mellette az ülésen. Azt azonban igen, amikor dühösen felszisszent, majd előrehajolt, és bekapcsolta a fűtést.

Caine morgott egyet, és vezetett tovább.

Majom, gondolta magában a hercegnő. Amikor a férfi ráfordult egy keskeny, eső áztatta, hepehupás földútra, ahol mindketten pattogni kezdtek az üléseiken, úgy döntött, ez az alak még a főemlősi státuszt sem érdemli meg, és visszaminősítette egy ló hátsórészévé.

Vacogva, nyűgösen, füstölögve megpróbálta kivenni az előttük kibontakozó formákat. Körös-körül erdő, középen valami házféleség. Legalábbis erdőnek tűnt, mert nagyon sötét volt. A fényszórók megvilágították az elhanyagolt, nyíratlan füves részt, a megvetemedett elülső verandát, miközben a férfi fél kézzel és nem kis erőlködéssel körbevezette az autót egy útnak nem nevezhető sártengeren a ház mögé.

A hátsó ajtó felett egyetlen csupasz, sárga villanykörte égett.

– Maga... itt él?

– Néha – felelte Caine, majd kinyitotta az ajtót maga mellett. – Fogja, amire szüksége van, a többi hagyja a kocsiban!

Ezzel caplatni kezdett a sárban a hátsó bejárat felé.

Miután Camillának még a lélegzetvételnél is nagyobb szüksége volt arra, hogy száraz, meleg ruhát vegyen, kirángatta mindkét csomagját, és elcipelte őket a házhoz. Nem kis ügyességre volt szüksége, hogy kinyissa az ajtót, miután a férfinak eszébe sem jutott, hogy megvárja, és nyitva

tartsa előtte, holott ezt bármelyik Neander-völgyi megtette volna még félborsónyi aggyal is.

Ziháló lélegzettel bepréslődött egy apró... szufniba. Ez volt a legtalálhatóbb elnevezés a döngölt agyagpadlójú szobára. Egészen egyszerűen mocskos volt, akárcsak minden más odabenn. Csizmák, kabátok, kalapok, kesztyűk, vödörök, kisebb lapátok heverték szanaszét. Egy tucat vödör, vakolókanál és szennyes alatt volt, ha jól látta, a mosógép és a szárító.

Sertés, szögezte le magában. Ez a férfi egy disznó.

Álláspontja nem változott meg azt követően sem, hogy átsétált a „szobán”, és belépett a konyhába. A mosogató tele volt piszkos edényekkel, a kis asztal úgyszintén, a halom iratról, szemüvegről, nyitva hagyott kekszesdobozról és számos ceruzacsutkáról nem is beszélve.

A hercegnő lába odaragadt a padlóhoz, és minden egyes lépéssel halk cuppanó hangot hallatott.

– Úgy látom, a víz és a szappan ritka árucikknek számít Vermontban – jegyezte meg negédesen, udvarias mosoly kíséretében.

Caine vállat vont.

– Kirúgtam a bejárónőt, mert mindig hozzányúlt a személyes holmimhoz.

– Különös, hogy egyáltalán megtalálja a holmiját ebben a felfordulásban.

– Szóval autómentő – morogta a férfi, majd előhalászott egy régi telefonkönyvet.

Legalább ő maga tisztának tűnik, gondolta Camilla. Ez is valami. Durva az öltözéke, és a csizmája is kopott, de a keze és a haja – bár ez utóbbi hosszú, nedves és fésületlen – tiszta. Egy pillanatra úgy látta, némi jóindulattal egészen jóképű lenne, legalábbis borosta nélkül.

A szeme éles ellentétben állt kemény, zárkózott vonásaival. Határozottan intelligensnek tűnt.

A hercegnő – saját megítélése szerint bámulatra méltó türelemmel – megvárta, amíg Caine megtalálja a számot. Ekkor a férfi felvette a kagylót, lenyomott egy gombot, majd elkáromkodta magát.

– Süket.

Nem! – gondolta Camilla. A sors nem lehet ilyen kegyetlen!

– Biztos?

– Ha nincsen tárcsahang, süket a telefon, legalábbis ezen a bolygón.

Egy ideig csak bámulták egymást, kölcsönös kétségbeeséssel és bosszúsággal. A hercegnő legszívesebben a fogát csikorgatta volna.

– Esetleg elvihetne a legközelebbi fogadóba vagy motelba.

Caine az ablak felé fordult, amelyet éppen ebben a pillanatban világított be egy hatalmas villám.

– Húsz mérföld... szakadó esőben és viharos szélben – dűnnyögte, majd szórakozottan megdörgölte sajtó vállát. Két ép karral talán megkísérelné az utat, csak hogy megszabaduljon a lánytól, de eggyel nem érdemes. – Felejtse el!

– Van valami jobb ötlete?

– Igen. Vegyen fel száraz ruhát, mielőtt megbetegedne, mert azzal már végképp nem tudnék mit kezdeni! Ezután körülnézünk, van-e itt valami ehető. Ha igen, megpróbáljuk kihozni belőle a legjobbat.

– Mr. Caine, ez roppant nagylelkű ajánlat, de én igazán nem szeretnék...

A hercegnő gyors egymásutánban háromszor eltüsszentette magát.

– A folyosó végén – magyarázta a férfi, ép karjával felfelé mutatva. – Menjen fel a lépcsőn, ott találja a fürdőszobát leghátul! Addig főzök kávét.

Camilla túlságosan vacogott ahhoz, hogy vitatkozzon, vagy törni kezdje a fejét valami más megoldáson. Felvette a csomagjait újra, végigküszködte magát a rövid folyosón, majd fel a lépcsőn. Úgy vonszolta magát előre, mint szemellenzős versenyló a célszalag előtt, egy pillantást sem vetve oldalirányba. A fürdőszobába érve becsukta maga mögött az ajtót. Ezt követően be is zárta.

A padlón törülközők heverték, és a kis, fehér mosdókagyló felett, amely ugyan nem ragyogott a tisztaságtól, de azért látszott rajta, hogy párszor kisúrolták az elmúlt fél évben, egy kis polcon fogkrémet is talált, természetesen kupak nélkül.

Kisvártatva felfedezte, hogy meleg víz is van.

Abban a pillanatban, hogy beállt a zuhany alá, a gyönyör minden más érzést kiszorított belőle.

Hagyta, hogy záporozzon a testére, a fejére a forró víz, és kis híján táncra perdült alatta. Amikor a melegség átjárta a csontjait, egyszerűen behunyta a szemét, és felsóhajtott.

Egy idő után lemondóan elzárta a csapot, és kilépett a zuhanyzóból. Megakadt a szeme egy tűrhetően tiszta kinézetű törülközőn az egyik fogason, magára csavarta, majd előhalászott egy bugyit, egy inget és egy nadrágot.

A bugyit még éppen sikerült felvennie az áramszünet előtt.

Felsikoltott. Nem tehetett róla, ösztönös volt. Ijedten tapogatózni kezdett maga körül, végül alaposan beütötte a csípőjét a mosdókagylóba. Ettől némiképp visszanyerte az önuralmát.

Reszketeg kézzel, paprikás hangulatban igyekezett felöltözni a sötétben.

– Mr. Caine! – kiáltotta el magát, miután kilépett a fürdőszobából. Koromsötét volt.

– Hallom, hallom. Ne csináljon jelenetet!

A férfi dobogó léptekkel közeledett a lépcső felől, a hercegnő egy pillanattal később már zseblámpája keskeny sugarát is megpillantotta.

– Áramszünet van – közölte Caine.

– Ne mondja!

– Hiába gúnyolódik – mormogta a férfi. – Várjon itt!

Ő és a fény eltűnt az egyik szobában. Nemsokára visszatért, és átnyújtott Camillának egy pislákoló gyertyát.

– Végzett itt? – biccentett a fürdőszoba felé.

– Igen, köszönöm.

– Remek.

Ezzel gondolkodás nélkül elindult lefelé. A következő mennydörgés hallatán a hercegnő utánasiatott.

– Most mit teszünk?

– Tüzet rakunk, megisszuk a kávékat, megmelegítjük a levest, és arról ábrándozunk, milyen jó lenne magának valahol máshol...

– Semmi oka rá, hogy goromba legyen. Nem én tehetek a viharról.

A hercegnő megbotlott egy pár cipőben, és Caine hátának esett.

– Az ördögbe is! – szisszent fel a férfi. Az ütközéstől kegyetlen fájdalom hasított a vállába. – Nézzen a lába elé!

– Elnézést! Mindazonáltal, ha nem élne úgy, mint egy disznó, nem botlanék meg a szemétdombján.

– Kérem, menjen be oda! – mutatott Caine a ház elején lévő szoba felé. – Üljön le, és ne legyen útban, ha megkérhetem...

– Örömmel – felelte Camilla fagyosan, majd kecsesen besétált a szobába. Méltóságteljes alakítását sajnos tönkre is tette nyomban egy újabb sikítással. – Csak nem... – Reszketeg kézzel a teleszórt asztalra mutatott. A gyertya pislákoló fényt vetett a látványra. – Csontok?

Caine a légmentesen lezárt műanyag zacskókban fekvő csontokra irányította a zseblámpáját.

– Emberi csontok főként – felelte, mintha a világ legtermészetesebb dolga volna, majd a kandallóhoz lépett. – Ne aggódjon! – tette hozzá sóhajtva, majd lekuporodott, és ráérősen elhelyezte a gyújtóst. – Nem öltem meg senkit.

– Csakugyan? – hátrált a hercegnő óvatosan, közben minden gondolata akörül forgott, mit használhatna fegyverként.

– A csontok eredeti tulajdonosa mintegy hétezer évvel ezelőtt halt meg, de nem az eséstől, ami miatt összetörte jó néhány csontját. Akárhogyan is, már nincsen szüksége rájuk a hölgynek.

Lángra lobbantotta a gyújtóst.

– Miért vannak magánál?

– Én találtam rájuk. Floridában ástam ki őket.

A férfi a tűzre rakta a nagyobb fahasábokat is, mire a lángok erőre kaptak. Meleg izzással világították meg a szobát, fénybe vonva az alakját.

– Maga... sírásó? – kérdezte Camilla leheletnyi borzongással a hangjában.

A férfi a találkozásuk óta először elmosolyodott. Legalább olyan sugárzó volt a mosolya, mint a villám, amely ebben a pillanatban beragyogta az eget.

– Bizonyos értelemben. Nyugodjon már meg... hogy is hívják?

A lány megnedvesítette az ajkát.

– Camilla.

– Nos, nyugodjon meg, Camilla! Régész vagyok, nem valami őrült. Hozom a kávé. És ne nyúljon a csontjaimhoz, sem máshoz, ha már itt tartunk!

– Álmomban sem tenném.

Mint ahogyan álmában sem maradna egyedül egy sötét szobában ezen a viharos éjszakán egy kupac emberi csonttal. Még ha ősie is, és gondosan be vannak csomagolva.

– Elkísérem. – Ijedtségét leplezendő, ő is elmosolyodott. – Láthatóan elkel magának egy kis segítség.

– Megköszönöm. – Sérülése továbbra is nagyon bosszantotta Caine-t, több okból is. – Van egy vendégszoba odafenn. Ott aludhat, ha akar. Majd holnap reggel elhozzuk az autóját.

– Köszönöm. – Meleg volt, szárazság, és a kávénak isteni illata volt. Sokkal rosszabbul is járhatott volna. – Igazán nagyra értékelem a segítségét, Mr. Caine.

– Caine. Csak Caine, vagy Del.

A férfi elindult a döngölt szoba felé, a hercegnő utána.

– Hová megy?

– Tessék? – fordult felé Caine meglepetten, miközben azon erőlködött, hogy felvegye az esőköpenyét. Nem volt hozzászokva, hogy magyarul kelljen a saját házában. – Szükségünk lesz vízre. Eső, vödör, víz – foglalta össze, majd felvette az egyik vödröt. – Továbbá van egy tartalék generátor a fészkerben. Remélem, sikerül beindítanom. Ne nyúljon a holmimhoz! – tette még hozzá, majd kísért a viharba.

– Tetanuszinjekció nélkül eszembe sem jutna, elhiheti – motyogta Camilla, miközben az ajtó becsukódott a férfi után.

Kinyitotta az egyik szekrényt, enyhe ódzkodással, hátha olyasmit talál benne, amit nem szeretne. Ezt követően kinyitott egy másikat, majd egy harmadikat. Üresek voltak. A negyedikben talált egy készlet tiszta tányért, feltételezése szerint az egyetlen tiszta készletet a házban.

Kávé töltött egy csorba bögrébe, és óvatosan kortyolt egyet. Döbbenettel vegyes örömmel vette tudomásul, hogy Caine remek kávé főzött.

Felfrissülve körülnézett a konyhában. Nem ülhet ölbe tett kézzel ebben a disznóólban. Ha enni is akarnak, ki kell találnia, hogyan főzhet ilyen körülmények között.

Rengeteg konzerv volt a kamrában, kettő közülük sűrített paradicsomleves. Kezdetnek nem rossz. Vidáman kinyitotta a hűtő ajtaját.

Nagy megnyugvására nem rohadt benne, és nem is mászott ki belőle semmi. Csaknem üres volt. Összevont szemöldökkel végigmérte a három tojást, a kiszáradt sajtömböt, a hatdarabos sörcsomagot, amelyből kettő már hiányzott, végül széles mosoly kíséretében kivett egy üveg kiváló vörösbort.

Kezdett visszatérni a jókedve.

Talált még egy liter tejet, ami – rövid szaglászást követően – frissnek bizonyult, valamint két liter üveges ásványvizet.

Camilla hercegnő felgyűrt ingujjal hozzálátott a főzéshez.

Negyedórával később saját vödörrel felfegyverkezve kilépett a konyhából. Az esőben semmit nem látott a pajtából, de a kalapálást, valamint a káromkodást még a mennydörgés ellenére is hallotta. Volt egy olyan érzése, hogy Del még elbrájl egy ideig, ezért kicserélte a férfi félig telt vödrét a sajátjával, és visszaindult a vízzel a házba.

Ha lenne egy kicsivel több fény, dohogott Del magában, miközben újra belerúgott a kis generátorba, talán lenne esélye megjavítani ezt az átkozott masinát. Ördögi kör. Ahhoz, hogy legyen fény, előbb meg kell javítania... Ami annyit jelent, hogy meg kell várnia a reggelt, addig ugyanis egészen

biztosan nem boldogul vele. Vagyis elvesztegetett egy órát a kényelmetlenül szűk fészerben, ahol sikerült vagy tucatszor bevernie sajtó vállát.

Minden porcikája fájt így vagy úgy, ráadásul csuromvíz volt, fázott, és alig látott valamit.

Ha egyedül lenne, eszébe sem jutott volna vesződni a generátorral. Felnyitott volna egy konzervet, hideget vacsorázik, és dolgozik egy keveset gyertyafénynél. Csakhogy gondolnia kellett a lányra. Még a legideálisabb körülmények között sem szeretett alkalmazkodni senkihez, márpedig a jelen helyzet távol állt az ideálistól.

– Ráadásul fenn hordja az orrát – morogta magában, miközben körbevillantotta a zseblámpát, hátha talál valamit, aminek hasznát vehetik odabenn a házban. – És menekül. Valószínűleg egy gazdag és unalmas férj elől.

Nem az ő dolga, emlékeztette magát. Másnap elválnak útjaik, és ő végre zavartalanul dolgozhat.

Megfordult, de beverte a sípcsontját a generátorba. Összerándult a fájdalomtól. Ezt követően úgy megerőltette az eltört kulcsontját, hogy a szó szoros értelmében csillagokat látott. Izzadság csorgott az arcán, s kénytelen volt ép kezével a falnak dőlni, és megvárni, amíg jobban lesz.

Sebesülése volt az egyetlen oka, amiért nem vesz részt továbbra is a floridai ásatáson, ahol három évvel ezelőtt az ő irányítása alatt kezdték meg a munkát. Ezt még elviselte valahogyan. Valakinek amúgy is meg kell írnia a jelentéseket, naplót vezetni, elvégeznie a katalógizálást és a labormunkát. Örült, hogy ez a valaki ő lehet.

A sérülésekkel járó fájdalmat és korlátozottságot azonban nehezen viselte, a gyengeségről nem is beszélve. Nem tudott úgy felöltözni, hogy ne sajduljanak belé az eltört csontjai, kiugrott válla, felhorzsolt bordái. Még a cipőfűzőjét sem tudta bekötni rendesen. Pokoli helyzet.

Miután visszanyerte az erejét annyira, hogy hangot adjon elkeseredésének az erőtlensége felett, felvette a zseblámpát, amelyet leejtett, és elindult vissza a házba. Megállt, hogy felvegye a vödörnyi esővizet, és szaftosan elkáromkodta magát, amiért ekkora súlyt is megerőltetőnek érez.

A döngölt szobában letette a vödröt, kibújít az esőkabátjából, és egyenesen a kávésbögréje felé indult a konyhában.

Amikor azonban a kávékiöntőért nyúlt, észre kellett vennie, hogy az nincs a helyén.

Körülbelül egy percig csak állt meredten. Általában nehezen figyelt fel olyan részletekre, amelyek nem igazán érdekelték. Nemcsak a kávé nem volt sehol, de az edények sem, amelyek a mosogatóban, az asztalon és a pulton tornyosultak. Nem emlékezett rá, hogy elmosta volna őket. Mindaddig nem fárasztotta magát ilyesmivel, amíg minden más lehetőséget ki nem merített. Döbenten kinyitotta az egyik szekrényt, és tanulmányozni kezdte a fényesen csillogó tányérokat.

Az asztal és a pultok is tiszták voltak. Amikor észrevette, hogy a feljegyzései és papírjai rendezetten félre lettek téve, ösztönösen felmordult.

Miközben átmasírozott a szobán, hogy lenyúzza nem szívesen látott vendége rózsás bőrét, megütötte az orrát a kávé és a főtt étel illata. Korgó gyomra figyelmeztette, hogy már órák óta nem evett, ezért úgy döntött, alárendeli dühét az étvágya kielégítésének.

A lány a tűzhelynél állt, az ételt kavargatta egy fazékban. Még grillezőt is sikerült hevenyésznie a tűzhely rácsából, amelynek oldalait téglákkal támasztotta alá.

Delnek rémlett, hogy a téglák az elülső verandán voltak összehordva, de hogy miért is, fogalma sem volt.

Találékony, ismerte el magában – nem szívesen –, és nem kerülte el a figyelmét, hogy a kelleténél vékonyabb nőnek roppant vonzó, formás háta van.

– Megkértem, hogy ne nyúljon a holmimhoz.

Camilla nem rezzent össze, bár a férfi úgy csörtetett keresztül a döngölt szobán a konyha felé, mint egy elefánt. Tudta, hogy ott áll mögötte.

– Éhes vagyok. Nem vagyok hajlandó sem főzni, sem enni egy disznóólban. A papírjait igyekeztem úgy rendezni, hogy mindent megtaláljon. Csupán a koszt tüntettem el.

A jegyzetei egyébként lenyűgözőek, tette hozzá gondolatban. Már azok, amelyeket el lehetett olvasni Del hátborzongató kézírása ellenére.

– Eddig pontosan tudtam, mi hol van.

– Nos – kezdte Camilla, miközben kihúzta magát, és a férfi felé fordult –, akkor kénytelen lesz kideríteni, most hol van. Két rendezett papírkötegről van szó. Boldogul? Nem értem, miért... – Amikor észrevette a vért Del kezén, elakadt a lélegzete. – Istenem, mit művelt a kezével?

A férfi lenézett, észrevette a vékony vágást eddig ép keze fején, majd sóhajtott.

– Ugyan, eggyel több vagy kevesebb...

Camilla azonban már futott is felé, ellentmondást nem tűrően megragadta a sérült kezét, és anyáskodni kezdett, mint egy tojó a kiscsirkék felett.

– A konyhába! – rendelkezett. – Összevérti az egész házat.

A seb távolról sem volt ennyire komoly. Soha senki nem pátyolgatta Delt a vágásai és horzsolásai miatt, még édesanyja sem. Talán mert neki magának is rengeteg volt mindig, vélekedett a férfi. Annyira meglepte a dolog, hogy szó nélkül hagyta magát visszavezetni a konyhába, ahol a lány a mosogató fölé tartotta a sebes kezét.

– Marad! – utasította Camilla.

Ezt akár a kutyájának is mondhatta volna, tűnődött Del. Vagy ami még rosszabb, egy szolgájának.

A lány előhalászott egy rongyot valahonnan, benedvesítette a vödörben, és hozzálátott, hogy lemossa a férfi kezét.

– Mivel vágta meg?

– Nem tudom, sötét volt.

Camilla kedves zsörtölődéssel megvizsgálta a kitisztított sebet.

– Van elsősegélydoboz? Fertőtlenítője?

– Csak egy karcolás – kezdte Del, de a lány villámló tekintete láttán feladta. – Ott hátul – biccentett a fejével erőltlenül.

Camilla a döngölt padlójú szobába sietett. Pillanatokkal később a férfi hallotta, amint sietve becsapkodja a szekrények ajtaját, és közben franciául morgolódik magában.

– Ha pocskondiázni akar, angolul tegye!

– Csak azt mondtam, maga egy disznó, ráadásul kétbalkezes is – sietett vissza a lány az elsősegélydobozzal, amelyből hamarjában elővarázsolta a fertőtlenítőt.

Del már éppen közölte volna vele, pontosan értette, minek nevezte az imént, de végül nem szólt. Ha már ilyen megpróbáltatást mért rá a sors, legalább szórakozik egy kicsit.

– Nem vagyok kétbalkezes.

– Hah! Fel van kötve a karja, és vérzik a keze.

– A szakmámmal jár – kezdte a férfi.

Miközben a lány fertőtlenítette a kezét, Del eltűszentette magát. Rájött, hogy neki sem ártana már száraz ruhát vennie. A teste egyértelműen és egyre erőszakosabban jelzett – egy pillanatra elhomályosult előtte minden. Megingott, a bordáiba hasító szűréstől elakadt a lélegzete, a gyomra görcsbe rándult.

Camilla felnézett, és látta, amint a férfi arca elsápad, tekintete üvegessé válik a fájdalomtól.

– Mi baj van? – kérdezte, majd gondolkodás nélkül átkarolta Caine-t, hogy támogassa. Del összerándult. – Üljön le!

– Kérem... – kezdte a férfi, miközben próbált úrrá lenni az újabb fájdalomhullámon. Még mindig szürke foltok keretezték a látását, hiába tett meg mindent, hogy kitisztuljon végre. – Van pár zúzódás a bordáimon – bökte ki végül, amikor visszanyerte a lélegzetét. A lány halálra vált, büntudatos pillantása láttán vigasztalóan elmosolyodott. – Kificamodott a vállam, eltört a kulcscsontom. Szakmai ártalom.

– Istenem... sajnálom. – Az együttérzés minden mást háttérbe szorított. – Jöjjön, felkísérem az emeletre! Száraz ruhát kell vennie. Nemsokára kész a leves, eszünk főtt ételt. Szólnia kellett volna, hogy ilyen súlyosan megsérült.

– Nem...

A férfi ismét elhallgatott. Camillának szívajdítóan jó illata volt, ráadásul főzött, és anyáskodott felette. De ő nem önmaga ellensége.

– Nem vérszes.